

tigere Afregning, end de faar nu. Tværtimod, vi, der ret hyppig kommer ud i Landet og hører, hvorledes Folk ser paa administrative Forhold, ved, at i den radikale Regerings Tid — skønt Pengene flød ind i Kassen med en Rigelighed som ingen Sinde tilforn — var det umuligt for Kommunerne overhovedet at faa Afregning med Staten. Det ærede Medlem sagde, at han havde heller ikke rettet en Bebrejdelse mod mig i den Anledning. Nej, det var maaske ikke nogen Bebrejdelse, jeg tror det gerne; der var heller ingen Grund til at rette Bebrejdelse. Men naar det ærede Medlem saa siger, det var en elskværdig Henstilling, saa siger jeg: Gud ved, hvordan det ærede Medlem saa agerer, naar han er ude for virkelig at rette Bebrejdelser!

Det ærede Medlem Hr. Rode omtalte hele den økonomiske Politik under Krigen. Jeg skal kun gøre ganske faa Bemærkninger herom og knytte dem til den Paastand, det ærede Medlem fremførte: at den Politik, som det ærede Medlem kom ind paa under Krigen, som *han* stod som den store Mester for, var en Politik, som var krævet af Venstre, den, at man kaldte Pengene ind i Statskassen og saa anvendte dem til at gøre Prisniveauet rimeligere. I den Anledning henviste det ærede Medlem til Forhandlingerne her paa Rigsdagen i Januar Maaned 1915, de Forhandlinger, som knyttede sig til det ærede Medlem Hr. Rodes første Maksimalpris-Fastsættelse i Modstrid med de Løfter, det ærede Medlem ved Forhandlingerne om Loven af 7. August 1914 havde givet med Hensyn til den Maade, paa hvilken han vilde anvende denne Lov. Det var paa det Tidspunkt, da man endnu forment, at Krigen vilde vare kort, og paa en Tid, da man rejste Modstand mod Begyndelsen til hele denne Politik, særlig ud fra den Betragtning, at man fra kyndig Side mente at maatte hævde, at den radikale Regering i Efteraaret 1914 ikke havde truffet de Dispositioner, som det vilde være muligt for den at træffe til at skaffe de fornødne Kornbeholdninger her ind i Landet. Nu siger det ærede Medlem Hr. Rode, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har rost sig af, at netop dette, at Staten afholdt Udgifterne til saadan Regulering, var noget, som Venstre havde Æren for. Men Forholdet var jo gennem hele denne Tid det, at Venstres Standpunkt var, at skulde der reguleres for alle — og Kravet derom fremførtes jo med stor Kraft af den radikale Regering med det ærede Medlem Hr. Rode i Spidsen —, maatte det være Staten og ikke Kommunerne, som skulde have Andel deri. Det var det Princip, det

ærede Medlem Hr. Martin Hansen talte om og hævdede var Venstres. Men dermed havde man paa ingen Maade godkendt den almindelige Sænkning af Prisniveauet for alle uden Hensyn til Trangssituationen, som det ærede Medlem Hr. Rode krævede og fik gennemført under Paaberaabelse af, at der var Penge nok i Kassen — en Paastand, som han jo desværre ogsaa til en Tid fik selve den radikale Finansminister til at acceptere.

Det ærede Medlem omtalte derefter min Bemærkning om de 10 Mill. Kr.'s Bidrag til Boligbyggeriet, der ikke var kommet til Udbetaling, og det ærede Medlem var ved denne Lejlighed saa venlig atter at tale om min særegne Maade at tale paa her i Tinget. Jeg har før svaret det ærede Medlem, at hver Fugl synger med sit Næb. Det ærede Medlem har jo aldrig nogen Sinde lagt nogen Dæmper paa sit i de mange Aar, i hvilke han kunde føre det store Ord her. Om selve Sagen skal jeg i øvrigt kun sige, at det er rigtigt, at der, hvad disse Tilskud til Boligbyggeriet angaar, kan gives Forskud; det staar i Loven af 10. September 1920, og det findes ogsaa i første Afsnit af Boligloven af 1. April 1921. Men i den Kommentar til denne Lov, som er udsendt af Indenrigsministeriet samtidig med, at Loven publiceredes, er det udtrykkelig udtalt, at Forskud kan kun gives een Gang og først, naar Bygningen er under Tag, og deri maa det ærede Medlem se Forklaringen paa, at disse Udbetalinger ikke har fundet Sted. Jeg nærer heller ikke Tvivl om, at det ærede Medlem med saa megen Interesse vaager over, at Statens Midler finder Anvendelse paa rette Maade, at han vil billige, at man sikrer sig, at saadanne Forskud ikke udbetales til Boligforetagender, som man ikke er vis paa vil blive bragt til Afslutning.

Jeg skal ikke udtale mig om Arbejdsløshedsspørgsmaalet; det har der været rig Anledning til under en tidligere Forhandling, og der vil blive rig Anledning til at udtale sig derom i de kommende Dage. Men naar det ærede Medlem Hr. Rode fremdrog en Bemærkning, som er fremsat i en Artikel af Overlæge Rubow i „Berlingske Tidende“ forleden Dag, og i hvilken Overlæge Rubow fordømmer Nødhjælpsarbejders Udførelse i den Tro, at det skal være unyttige, upaa-krævede Arbejder, saa skal jeg ikke paa nogen Maade fra denne Plads gaa i Rette med Overlægen om denne hans Opfattelse, den er saa fuldkommen fejlagtig, som noget kan være. Jeg tilgiver Overlæge Rubow, at han har faaet denne gale Opfattelse; jeg antager, at til den har bidraget Studiet af